

ning for en Mand, som bedriver Utugt. For Kvinden, der driver Utugtserhvervet, kan der derimod nok undertiden findes Undskyldningsgrunde. Der kan være en Undskyldning i Kvindens Trang; hvis det er Kvinden selv, der er i Trang, saa er det allerede en i høj Grad undskyldende Omstændighed. Det kan ikke nægtes, at en Kvinde, som driver Utugt for Betaling, fordi hun ellers savner det daglige Brød, er en hel Del mere undskyldelig end en Mand, der bedriver Utugt med hende, thi han er ikke en i saadan Nødvendighed. Endnu mere undskyldeligt bliver det dog, naar det maa ske slet ikke er egen Trang, men andres Trang, som bevirker Fristelsen; det er noget, som ikke er utænkligt, noget, som da ogsaa er behandlet i Litteraturen, at en Kvinde hængiver sig til Utugt, for at skaffe Ophold til sit Barn, Victor Hugo har f. Eks. skildret det meget gribende i „les misérables“: en Moder er forladt og sidder ene tilbage med sit Barn; for nu at skaffe dette Barn en Pleje, som hun er overbevist om er god, men som tillige er meget dyr, fører hun en fortviblet Kamp for Tilværelsen og hengiver sig endelig til Prostitutionen ene og alene af Kærlighed til Barnet, for at skaffe Midler til at frelse det. (Afskyldelse af Tang). Jeg forstaaer ikke det ærede Medlems Anvisning.

Lad os tænke os et konkret Tilfælde paa, hvorledes det vil kunne gaa til efter det Forslag, som nu foreligger fra Flertallets Side. Det kan dog være af Interesse. Lad os altsaa tænke os, at en Mand forfører en hidtil uskyldig Kvinde, og at han har betjent sig af det Forførelsesmiddel, som kaldes Penge. Det lykkes ham at forføre den unge Kvinde; men saa kommer Politiet til; efter det ærede Flertals Lov vil det da gaa saaledes til, at den hidtil uskyldige unge forførte Pige vil blive ført i Fængsel, fordi hun har taget Betaling for at øve Utugt, hvorimod den skyldige Libertiner, der har faaet hende til at modtage disse Penge, vil gaa fri; han kan rolig gaa hen og vælge sig et andet Offer — det er der ikke det mindste i Vejen for efter det ærede Flertals Forslag. Det forekommer mig, at den Tilstand, der derved vilde blive fremkaldt, uvilkaarlig leder Tanken hen paa den ærede Ordførers Betænkning til 2den Behandling, hvori det om den nuværende Prostitutions Ordning hedder, at „en saadan Fremgangsmaade er ikke blot usforvarlig i sædelig Hensende, men den indeholder en Modsigelse og er til Forvirring for den sunde Fornuft, og . . . den kan ikke undgaa at virke nedbrydende paa Sædelighedsfølelsen

hos Folket.“ Alt det forekommer mig i allerhøjeste Grad kan siges om Flertallets Lov, naar det skulde gaa saadan til, at en uskyldig Pige, som blev forført — ganske vist til Dels fristet ved Hjælp af Penge — skulde kunne blive kastet i Fængsel; hun som dog maa staa som den forurettede Part, medens hendes Forfører skal gaa fri. Det kan jeg ikke kalde retfærdigt, men det er den Tilstand, der vilde kunne indtræde, efter at Flertallets Lov var bleven vedtagen.

Jeg tror derfor, jeg har Ret til at hævde, som jeg sagde før, at dette Forslag i allerhøjeste Grad er uretfærdigt og udemokratisk, idet den rige Libertiner jo vilde gaa fri herefter. Der fortælles om Kleopatra, at hun — ikke for at tjene Penge, for dem trængte hun jo ikke til — men blot af Vigt forrettede Tjeneste i et offentligt Hus. En Kvinde vil i et saadant Tilfælde være straf-fri, fordi hun havde Penge nok og ikke drev Utugten som Erhverv; derimod en fattig Kvinde, som tvungen af Nød og Trang søger sit Erhverv paa denne Maade, vil være strafbar. Det forekommer mig, at en saadan Samfundstilstand i allerhøjeste Grad vilde være udsat for at blive gjort til Genstand for Angreb, og jeg synes derfor ikke, at vi, som i det hele taget ønske at opretholde de bestaaende Samfundstilstande, kunne andet, end vægre os ved at foreslå paa at indføre en saadan oprørende uretfærdig Lov, som denne efter min Mening vil være. Jeg forudser naturligvis det ærede Medlems Indvending. Det ærede Medlem vil sige: ja, jeg har foreslaaet at straffe Manden med, og jeg vilde intet hellere, men det vil man jo ikke gaa ind paa, og naar man ikke kan naa det meget, maa man nøjes med det lidet. Dette er dog en aldeles grundfalsk Betragtning; det gaar ikke paa nogen Maade an, naar der er Tale om en Last, der i den Grad forudsætter et Gensidighedsforhold, at sige: nu er jeg glad ved, at vi i alt Fald kunne komme til at ramme den ene Part, senere hen kan man maa ske gaa videre, maa ske kunne vi faa den anden Part dragen med ind under Lovene ad Aare, maa ske aldrig. Det er dog en saa oprørende Uretfærdighed, at jeg synes, det ikke paa nogen Maade gaar an. De vidtgaaende Reformvenner paa dette Omraade citere ofte Udlandet, og der siges af dem: nu er der bundet en Sejr i Norge; nu er man ved at vinde en Sejr i Tyskland; nu skal der vindes en Sejr i England osv. osv. Hvis man deraf vilde slutte, at der er, jeg vil ikke blot sige et civiliseret, men et eneste Land paa Jordkloden, hvor der findes en saadan Ret eller rettere sagt en saadan Uret,